2 Corinteni - Comentarii Jean Koechlin

Cea dintâi epistolă a sa, Pavel nu o scrisese corintenilor ca un cenzor sau ca un judecător aspru. El însuşi fusese umilit şi tulburat de ştirile primite despre această adunare. Mai mult chiar, ele îi parveniseră într-un moment în care el trecea printr-un necaz foarte mare în această cetate a Efesului, în Asia, unde avea mulţi potrivnici (v. 8; 1 Corinteni 16.9). Dar chiar şi o asemenea sumă de suferinţe poate fi un subiect de recunoştinţă, pentru că ea antrenează o dublă şi preţioasă consecinţă. Întâi îl face pe cel credincios să-şi piardă total încrederea în sine (v. 9). În al doilea rând, ea îl face să pătrundă în profunzimea mângâierilor Domnului. Belşugul suferinţelor i-a revelat astfel iubitului apostol belşugul mângâierilor (v. 5). O mângâiere este întotdeauna personală, însă ea îi permite aceluia care a făcut această experienţă să pătrundă, la rândul său, în durerile altora şi să arate o adevărată simpatie. Creştinul care a trecut prin încercare cu sprijinul Domnului este în măsură să se adreseze celor necăjiţi şi să le îndrepte privirile spre „Dumnezeul şi Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, Părintele îndurărilor şi Dumnezeul oricărei mângâieri“ (v. 3).

Pavel nu obişnuia să spună „da“ atunci când gândea „nu“ (v. 17). Corintenii puteau să aibă încredere în el; nu avea gânduri ascunse şi făcuse dovada aceleiaşi sinceităţi prin faptele sale şi prin hotărârile vieţii de zi cu zi, că le vestise o evanghelie nefalsificată (vezi cap. 2.17 şi 4.2b). Cât de important este acest lucru! Dacă un copil al lui Dumnezeu are lipsuri în raport cu adevărul, atunci el îi expune pe cei care-l observă la a pune deopotrivă la îndoială şi Cuvântul căruia el îi este un martor atât de puţin sigur. Pavel arăta o cinste ireproşabilă atât în relaţiile cu lumea, cât şi cu creştinii (v. 12). Nu era el oare mesager al Celui care este „Amin. Martorul credincios şi adevărat“, Garantul că toate promisiunile lui Dumnezeu ser vor împlini(v. 20; Apocalipsa 3.14)?Versetele 21 şi 22 ne amintesc trei aspecte ale darului Duhului Sfânt: prin El, Dumnezeu ne-a uns, adică ne-a consacrat pentru El şi ne-a făcut capabili să pătrundem în gândurile Sale; ne-a pecetluit, adică ne-a desemnat ca aparţinându-I Lui, şi ne-a dat arvuna bunurilor noastre cereşti, dându-ne deopotrivă o primă dovadă a realităţii lor şi oferindu-ne posibilitatea să gustăm din ele chiar în prezent „în inimile noastre“.

Apostolul a întârziat să vină la Corint tocmai pentru ca prima lui epistolă să aibă timp să-şi facă efectul. Graţie lui Dumnezeu, lucrarea aşteptată se înfăptuise în conştiinţe, atât în adunare, cât şi în omul care trebuise să fie exclus. Dar în prezent corintenii erau pândiţi de un alt pericol: cel de a uita să arate har faţă de vinovatul pocăit. De la o indulgenţă condamnabilă, ei trecuseră la o asprime lipsită de dragoste. Satan este oricând gata să ne împingă de la o extremă la cealaltă. Mijloacele sale sunt variate pentru a-şi atinge ţelurile neschimbate: de a nimici mărturia legată de Hristos şi de a-i ţine pe oameni sub stăpânirea lui. El face uz chiar de glume despre el însuşi – atât de obişnuite în lume – pentru a-i face pe oameni să uite de urzelile lui de temut. Să fim deci în gardă împotriva oricărei nesocotinţe legate de diavol şi de puterea lui.Apostolul, în neliniştea lui pentru corinteni, părăsise un frumos câmp de lucru, pentru a veni în întâmpinarea lui Tit care-i aducea veşti de la ei. Dar Pavel este consolat, gândindu-se că pretutindeni pe unde merge, răspândeşte „o mireasmă a lui Hristos“ (v. 15). Acest parfum este el perceptibil pentru toţi cei care ne cunosc? Dar, mai presus de orice, pentru Dumnezeu?

Oamenii judecau doctrina predicată de Pavel după umblarea corintenilor. Corintenii erau pentru apostol o scrisoare de recomandare vie sau, mai curând, cea a lui Hristos, al Cărui Nume fusese scris pe inimile lor. Toţi creştinii sunt scrisori ale lui Hristos, pe care Dumnezeu le adresează celor care nu citesc Biblia, pentru a le pune înaintea ochilor o evanghelie vie. Din nefericire, aceste scrisori sunt deseori pătate sau indescifrabile, în loc să poată fi cunoscute şi citite de toţi (v. 2). Să veghem deci ca peste feţele noastre să nu se aştearnă niciun văl care să împiedice să se vadă strălucirea noastră creştină: văl al grijilor, al egoismului, al mondenităţii… Mai înainte de aceasta trebuie să nu fie însă niciun văl peste inimile noastre (v. 15: de exemplu, o conştiinţă rea), pentru a putea intercepta razele pe care avem să le primim de la Cel care este dragoste şi lumină. Ascundeţi un arbust sub o prelată sau sub un paravan şi el va rămâne plăpând. Expuneţi-l la soare şi la ploaie şi va creşte de la un anotimp la altul pentru a aduce roadele aşteptate. Aşa este şi cu sufletele noastre: ţinute în prezenţa lui Hristos, ele trec, datorită Lui, printr-o transformare treptată (dar inconştientă), din progres în progres, până ajung să se asemene perfecţiunii morale a Celui pe care noi Îl contemplăm în Cuvântul Său (v. 18).

Dacă este bine orientată spre o sursă de lumină, o oglindă poate lumina un ungher întunecos. Astfel, contemplând gloria Domnului (cap. 3.18), Pavel reflecta în jurul lui în mod fidel fiecare rază pe care o primea. Ce anume strălucea asupra lui făcându-l atât de vizibil oamenilor? „Gloria lui Dumnezeu pe faţa lui Isus Hristos“ (v. 6). Această cunoştinţă a lui Hristos în glorie, ce comoară era ea pentru Pavel! Apostolul nu era decât vasul în care se afla comoara: un sărman vas de lut, fragil şi fără valoare în sine. Pentru că, dacă instrumentul lui Dumnezeu s-ar fi remarcat prin strălucite calităţi omeneşti, atunci ar fi atras atenţia asupra lui, în detrimentul comorii pe care trebuia s-o prezinte! Bijutierii ştiu bine că un scrin prea luxos ar tinde să eclipseze giuvaerul care este conţinut acolo. Ei îşi expun cele mai frumoase bijuterii pe o simplă catifea neagră. Tot aşa, vasul, Pavel, era în necaz, în strâmtorare, persecutat, trântit jos… astfel încât comoara, viaţa lui Isus în el, să fie manifestată din plin (v. 10). Încercările unui credincios contribuie la a-i îndepărta toate strălucirile personale, astfel încât să se arate cu atât mai mult strălucirea în care el nu are alt rol decât acela de picior al lămpii (sau al sfeşnicului).

Cu câtă grijă ne ocupăm pentru a întreţine şi a face să prospere „omul nostru cel din afară“ (v. 16)! De-ar fi la fel de bine îngrijit şi „omul nostru dinăuntru“! Ceea ce înnoia inima apostolului era acea „greutate eternă de glorie“ (v. 17) care nu se putea compara cu încercările prin care trecea. Umblând „prin credinţă, nu prin vedere“ (v. 7), privirile sufletului său erau aţintite asupra lucrurilor care nu se văd, dar care sunt veşnice, din care gustase deja, prin arvuna Duhului (v. 5). De aceea el nu se lăsa (cap. 4.1-16).Ce teamă, ce înflăcărare ar trebui să stârnească neîncetat în noi gândul cu privire la scaunul de judecată al lui Hristos! Noi nu ne vom înfăţişa acolo ca acuzaţi, mântuirea noastră fiind sigură. Ca într-un film însă, viaţa noastră întreagă se va derula acolo, dezvăluind tot ce noi vom fi făcut, „fie bine, fie rău“, şi acestea ne vor aduce fie câştig, fie pierdere. În acelaşi timp, Domnul va arăta acolo cum harul Său a ştiut să scoată strălucire chiar şi din păcatele noastre. Un artist care a terminat restaurarea unui portret deteriorat îşi scoate în evidenţă munca punând alături fotografia tabloului iniţial. Fiind adesea puţin sensibili faţă de păcat, apreciem de asemenea prea puţin harul care ne iartă şi care ne suportă. Scaunul de judecată al lui Hristos însă ne va face în final să realizăm toată imensitatea harului.

Pavel dorea cu înflăcărare gloria cerească (v. 2), dar în aşteptarea ei se străduia cu aceeaşi înflăcărare să fie plăcut Domnului (v. 9). Neavând nimic de ascuns nici lui Dumnezeu, nici oamenilor (v. 11), el nu mai trăia pentru sine însuşi; trup şi suflet, el era robul lui Hristos mort şi înviat pentru el (v. 15). Iar Domnul îl chemase – ca pe fiecare răscumpărat – la o slujbă foarte înaltă: aceea de ambasador al Dumnezeului suveran pentru a oferi lumii împăcarea din partea Sa. Pentru a se achita de această misiune şi pentru a-i convinge pe oameni, două mari motive făceau presiune asupra apostolului: grozăvia judecăţii – el cunoştea cât trebuie să ne temem de Domnul (v. 11) – şi dragostea lui Hristos

pentru suflete, dragoste fără de care predicatorul cel mai elocvent n-ar fi altceva decât o aramă sunătoare (v. 14; 1 Corinteni 13.1).Şi în ce mai constă mesajul împăcării? Hristos, singurul Om fără păcat, a fost identificat pe cruce cu păcatul însuşi, pentru a face ispăşire. Astfel, Dumnezeu a anulat, în har, păcatul care ne despărţea de El (v. 21). „Cele vechi s-au dus“ (v. 17). Dumnezeu nu le mai repară (sau nu le mai cârpeşte). Aceasta n-ar fi demn de El. Lui Îi place să facă toate lucrurile noi. „Dacă este cineva în Hristos, este o creaţie nouă“ (v. 17).

„Multă răbdare“, iată ce-l caracterizează pe slujitorul lui Dumnezeu (adică pe fiecare credincios; v. 4; cap. 12.12). Mai bine decât prin toate cuvântările lui, Pavel demonstra valoarea evangheliei prin felul în care suporta încercările. El suferea pentru ceva care merita.Ce om ciudat este creştinul! El are, într-un fel, două feţe. În ochii lumii, el apare în josnicie, ispititor, necunoscut, ... întristat, sărac, neavând nimic. Însă ce devine el înaintea lui Dumnezeu? Autentic, bine cunoscut, viu, mereu bucuros, având toate lucrurile (v. 8-10)! Aceasta este adevărata lui faţă.Îndemnurile care urmează pot părea înguste şi severe. Ele însă vin din inima largă a apostolului (v. 11). Cuvântul despărţire nu ne place şi totuşi, cine spune sfinţenie, spune separare pentru Dumnezeu (Levitic 20.26). A o împlini pe una (cap. 7.1) echivalează în mod obligatoriu cu a o practica pe cealaltă. Separarea de lume... – iar versetele 14 şi 15 nu se aplică numai unui asemenea proiect de căsătorie nepotrivită! Separarea de lumea religioasă (v. 16-18) – aceasta oferă compensaţii incomparabile: experienţa prezenţei Domnului Isus „în mijlocul“ alor Săi; relaţii binecuvântate cu Dumnezeu Tatăl nostru; despărţirea de rău sub toate formele lui (cap. 7.1).

Dragostea lui Hristos îl lega pe Pavel de corintenii săi (5.14). Această dragoste era tot atât de adevărată cât era de mare când le scrisese prima sa epistolă. În prezent, inima este în largul ei; el poate lăsa să vorbească liber afecţiunile sale. Aceia care ne avertizează şi ne mustră cel mai sever sunt adesea cei care ne iubesc cel mai mult. „Eu mustru şi pedepsesc pe toţi aceia pe care-i iubesc“ (Apocalipsa 3.19) – avea să spună Domnul unei Biserici falimentare.Adunarea judecase răul din mijlocul ei, arătând astfel curăţie şi dreptate (v. 11): dacă tolerase un păcat îngrozitor, o făcuse din ignoranţă şi din neglijenţă. Corintenii au trebuit să se smerească pentru starea în care erau (stare care permisese apariţia acelui rău în mijlocul lor) şi să sufere o întristare după voia lui Dumnezeu.Versetul 10 ne arată că simplul regret, ruşinea, remuşcarea... nu sunt pocăinţa. Pocăinţa înseamnă a judeca vina noastră aşa cum o judecă Dumnezeu, înseamnă a recunoaşte răul şi a-l părăsi, indiferent dacă este vorba de fapte comise înainte sau după întoarcerea noastră la Dumnezeu (Proverbe 28.13). Pocăinţa este primul rod al credinţei. Şi, la rândul ei, produce „roade vrednice de pocăinţă“, aşa cum le spunea Ioan Botezătorul celor care veneau să fie botezaţi (Luca 3.8).

Ascultarea corintenilor a trezit bucuria şi dragostea lui Tit şi, tot în dublă măsură, l-a bucurat şi înviorat pe Pavel însuşi (cap. 7.13,15). Dar ei erau încă departe de a arăta zelul sfinţilor din Macedonia (cap. 8), al acelora care nu se limitaseră la a da numai o parte din avutul şi din timpul lor, ci care se dăduseră pe ei înşişi în totalitate. Ei n-au aşteptat, precum unii, sfârşitul vieţii, pentru a-l oferi lui Dumnezeu doar rămăşiţele puterii lor; ei s-au dat „mai întâi“... Ei n-au început prin a-i sluji pe sfinţi, ci mai întâi s-au dat Domnului. Şi această primă dăruire le-a atras după sine pe toate celelalte. Ei aparţineau şi apostolilor, pentru că aceştia erau slujitori ai Domnului. Era acest lucru dureros pentru macedoneni? Dimpotrivă! „Bucuria lor peste măsură de mare“ putea însoţi o „mare încercare de necaz“, iar „sărăcia lor lucie“ s-a schimbat în „bogăţia dărniciei“ (v. 2). Ceea ce noi numim o povară, ei numeau un har (v. 4). Dumnezeu să ne ajute la aceeaşi consacrare cu bucurie înaintea Domnului nostru, Căruia avem privilegiul de a-I sluji prin slujirea alor Săi!

Dar ce era dragostea macedonenilor faţă de exemplul suprem al „Domnului nostru Isus Hristos“? Ei nu-şi aleseseră singuri sărăcia lor lucie (v. 2). El însă, Moştenitorul tuturor lucrurilor (Evrei 1.2), cu condescendenţă S-a dezbrăcat de toate gloriile Lui cereşti şi S-a născut într-un staul pentru a fi pe pământ „Cel sărac“, Cel care n-avea niciun loc unde să-Şi plece capul (v. 9; Psalmul 40.17; 41.1; Luca 9.58). Pentru ce? Ca să ne îmbogăţească prin aceleaşi glorii şi să ne facă moştenitori împreună cu El. Ce minunată taină a harului!Corintenii nu şi-au dus până la capăt intenţia fericită de a ajuta adunările şi, de aceea, apostolul le-a scris că a voi era bine, dar cu mult mai bine era să şi facă. Adesea intenţiile noastre cele mai bune ... rămân doar intenţii: această Biblie de oferit, acest bolnav de vizitat, acest mic serviciu care s-a ivit... Dumnezeu a pregătit pentru noi fapte bune (Efeseni 2.10), dar noi avem nevoie de El atât pentru a voi, cât şi pentru a face (v. 11,12). El este Cel care le produce în noi şi pe una şi pe alta, după buna Sa plăcere (Filipeni 2.13), însă decalajul dintre mişcarea inimii şi cea a mâinii vine din neglijenţa noastră.Pavel avea grijă să se păzească nu numai de orice înşelăciune, ci şi de orice aparenţă de rău înaintea oamenilor.

Pentru a nu trăi regrete zadarnice în ziua secerişului, „să semănăm“ neîngrădit acum, în timpul semănatului (v. 6; Luca 6.38; Deuteronom 15.10). Ceea ce Dumnezeu ne pune pe inimă, să facem, şi să facem cu bucurie. Pentru că lucrurile pe care le păstrăm pentru noi nu ne vor îmbogăţi şi ceea ce dăm nu ne va secătui niciodată (Proverbe 28.27)! Harul lui Dumnezeu ne va umple „întotdeauna în toate lucrurile“, însă nu cu tot ce ne-ar plăcea nouă, ci „având toată îndestularea“ (v. 8).Versetele 11-14 ne amintesc că generozitatea dezinteresată îi face pe cei ajutaţi să aducă mulţumiri lui Dumnezeu şi să se roage pentru cei care au dăruit. Pornind de la o întrebare pe care am putea-o considera de mică importanţă privind binefacerea, apostolul ştie să ne îndrepte gândurile spre subiectele cele mai glorioase: smerenia Domnului (cap. 8.9) şi darul de nepreţuit al lui Dumnezeu (v. 15). Să căutăm ca în detaliile mărunte ale vieţii noastre de zi cu zi să aplicăm adevărurile fericite ale credinţei! Astfel, o simplă masă, o întrunire de familie, un cadou făcut sau primit cu afecţiune sunt ocazii pentru a-l mulţumi lui Dumnezeu şi pentru a gândi la Darul prin excelenţă pe care Dumnezeul dragostei l-a făcut lumii trimiţându-L pe Fiul Său (v. 15; Ioan 3.16).

Pavel nu se putuse hotărî să vină la corinteni „cu nuiaua“, ca să pedepsească el însuşi răul (cap. 10.2; 1 Corinteni 4.21). Preferase să le scrie şi să aştepte efectul scrisorii. Unii însă profitaseră de această răbdare a apostolului şi de absenţa lui, pentru a-i deprecia slujba. Smerenia, blândeţea şi bunătatea creştină a lui Pavel erau pretexte pentru a-l dispreţui (v. 1). Pentru că omul natural nu admiră decât ceea ce izbeşte privirea şi judecă „după înfăţişare“ (v. 7)! Ori armele unui ostaş al lui Isus Hristos nu sunt fireşti (carnale). Efeseni 6.10... le enumeră. Să ne amintim cum Ghedeon, Samson, Ionatan, David, Ezechia... pentru a nu-i cita decât pe aceştia, au câştigat cele mai mari victorii. Şi atunci nu vom mai fi încântaţi de calităţi omeneşti, cum ar fi elocvenţa sau farmecul personal. Să urmăm Cuvântul şi niciodată pe acela care-l prezintă, oricât de dotat ar fi el, chiar dacă Domnul ne-a făcut bine prin intermediul lui!Oamenii se compară cu ei înşişi şi se mândresc, arătând prin aceasta că nu sunt pricepuţi (v. 12). Noi, credincioşii, avem pentru umblare şi pentru slujire un singur model perfect: Isus! Contemplându-L, vom fi păziţi mereu în umilinţă!

Falşi apostoli căutau să ia locul lui Pavel în inima corintenilor. Astfel, Pavel se vede nevoit să vorbească despre sine însuşi şi numeşte aceasta „nebunia sa“. Nu o face însă pentru a profita de pe urma afecţiunii credincioşilor (cap. 12.15). El era gelos pentru Hristos şi revendică cu înfocare dragostea lor pentru singurul Mire al Bisericii.Corintenii riscau să fie gata să-şi deschidă urechile la „o evanghelie diferită“ (v. 4). Ei erau mai puţin spirituali decât efesenii, care i-au „pus la încercare pe cei care îşi zic ei înşişi apostoli şi nu sunt“ şi i-au găsit mincinoşi (Apocalipsa 2.2). Mulţi creştini sunt pândiţi de acelaşi pericol ca şi corintenii, pentru că, de fapt, ei găsesc creştinismul autentic prea exigent. În schimb, o evanghelie care-l înalţă pe om şi care acordă un loc cărnii va fi suportat.Dincolo de aceşti lucrători mincinoşi, apostolul îl demască pe stăpânul lor, Satan. Odinioară heruvim strălucitor (Ezechiel 28.12...), acesta ştie încă să îmbrace această înfăţişare pentru a-i

atrage pe oameni cu viclenia lui, aşa cum a amăgit-o pe Eva (v. 3,14). El este mult mai periculos atunci când se prezintă ca un şarpe subtil decât atunci când ne atacă frontal, precum leul răcnind din 1 Petru 5.8. Îi vom dejuca şireteniile rămânând alipiţi de Cuvântul Domnului.

Aceste atacuri împotriva slujbei lui Pavel oferă Duhului Sfânt o ocazie de a ne da o idee mai clară despre muncile şi suferinţele apostolului. Într-adevăr, el era slujitorul lui Hristos şi putea enumera încercările: o lungă listă de suferinţe îndurate pentru Evanghelie.Versetele 23-28,31,32 ne învaţă în ce consta ceea ce apostolul numea în capitolul 4.17 „necazul (său) ... uşor de o clipă“! Care era însă resursa divină care îl susţinea să suporte „cele de afară“ (v. 28)? „O greutate eternă de glorie“ era preocuparea neîncetată din gândurile sale: Hristos glorificat, răsplata sa eternă. Să reţinem acest secret: cu cât ne vom ocupa mai mult de Domnul, cu atât ne va rămâne mai puţin timp pentru a ne gândi la micile noastre greutăţi – şi ce sunt greutăţile noastre, pe lângă necazurile marelui apostol? Într-adevăr, cu cât dragostea Lui eternă va cântări mai mult în balanţa inimilor noastre, cu atât mai puţină importanţă vor avea împrejurările de moment şi cu atât de sigur nu ne vor mai copleşi. Este totodată un lucru care nu ne va „apăsa“ niciodată prea mult: „preocuparea (sau grija) pentru toate Adunările“ (v. 28). Ea se manifestă în primul rând prin rugăciuni. Domnul să ne dea dragoste pentru Biserica Lui scumpă şi pentru fiecare mădular al ei!

„Un om în Hristos“ (v. 2) este acela pentru care carnea şi-a pierdut drepturile (Romani 8.1,2); „este o creaţie nouă“ (cap. 5.17). Poziţia sa înaintea lui Dumnezeu este cea a lui Hristos Însuşi şi el o ocupă deja, prin credinţă, în cer. El, Pavel, s-a aflat acolo realmente, răpit într-un moment de neuitat. Şi ce a putut vedea el în paradis? Pe Hristos înviat şi glorios. Ce a putut auzi el acolo? Limbajul cerului, care nu poate fi tradus în limbile omeneşti (v. 4). Ce favoare cu adevărat extraordinară! Însă această experienţă unică prezenta apoi un pericol cert pentru apostol. Pentru a-l păzi să nu se îngâmfe, i-a fost dat un „ţepuş în carne“ (v. 7): poate o infirmitate jenantă, tinzând să-i aducă dispreţ în predicările sale (cap. 10.1,10; Galateni 4.14). «Doamne, debarasează-mă de asta – Îl imploră apostolul – slujba mea va avea de suferit...»„Harul Meu îţi este de ajuns“ (v. 9) este răspunsul Domnului. Contrar aparenţelor, ţepuşul era un efect tocmai al acestui har. Nu servea el în Pavel la a-i înăbuşi carnea, acest însoţitor supărător în lucrarea sa? Într-adevăr, ce preţioase sunt pentru creştin infirmităţile şi încercările! Ele contribuie la slăbirea omului, pentru a permite puterii lui Dumnezeu să se manifeste (v. 9,10; cap. 4.7...).

Ce durere pentru apostol să examineze presupunerile făcute cu privire la el, motivaţiile interesate şi vicleniile de care era învinuit (v. 14,16; cap. 7.2,3; comp. cu Fapte 20.33), cu toate că, într-o purtare ireproşabilă, el nu încetase, împreună cu tovarăşii lui de lucru, să calce „pe aceleaşi urme“: cele ale lui Hristos (v. 18)! Dacă el răspunde pe larg acestor calomnii, nu o face pentru a se justifica, ci pentru că are în vedere zidirea preaiubiţilor lui corinteni (v. 19; 1 Corinteni 14.26b). Într-adevăr, a nu recunoaşte slujba apostolului revenea la a respinge şi autoritatea Cuvântului divin pe care el îl vestea. Câţi aşa-zişi creştini nu resping astăzi o asemenea parte din Cuvântul inspirat şi mai ales din epistolele lui Pavel! Versetele 20 şi 21 ne arată la ce păcate conduce această neglijenţă şi acest dispreţ.«Astfel, în acest capitol găsim starea cea mai glorioasă la care poate fi ridicat un creştin ... şi condiţia cea mai nenorocită în care el poate cădea... Ce contrast între această înălţare în al treilea cer şi această josnică stricăciune a cărnii! Şi creştinul este capabil de amândouă! Ce lecţie şi ce avertisment pentru fiecare sfânt...!» (J.N.D.).

Prima Epistolă către Corinteni avea ca subiect Adunarea. Cea de-a doua ne-a vorbit de lucrarea sau de slujba creştinului. Am găsit aici sentimentele, implorările, greutăţile, durerile morale şi fizice ale slujitorului Domnului. Pavel era doar o slabă unealtă, dar el nu-şi dorea pe pământ o parte mai bună decât cea a Stăpânului său. Ori Hristos fusese pe pământ în înjosire, „răstignit în slăbiciune“; dar acum este viu, înviat prin puterea lui Dumnezeu (v. 4).Sfârşind epistola, Pavel Îi adresează lui Dumnezeu o ultimă rugăciune pentru scumpii lui corinteni. Ea se rezumă într-un singur cuvânt: desăvârşirea lor (v. 9b). În acelaşi timp însă îi îndeamnă pe ei: „desăvârşiţi-vă!“ (v. 11) – pentru că a cere ajutorul Domnului nu înseamnă a renunţa la a căuta cu râvnă să înaintezi în umblarea şi în slujirea creştină! „Bucuraţi-vă...“ – le spune el din nou – „fiţi încurajaţi, gândiţi la fel, fiţi în pace...“ (v. 11)! Fiecare dintre noi, dragi copii ai lui Dumnezeu, să ia pentru el însuşi aceste îndemnuri şi să se bucure de promisiunea dată împreună cu ele. „Harul Domnului Isus Hristos şi dragostea lui Dumnezeu şi comuniunea Sfântului Duh fie cu voi toţi!“ (v. 13).

clickbible.org